

Arrest

nr. 326 470 van 12 mei 2025
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 28 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 13 februari 2023 een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische wettelijk geregistreerde partner.

Op 8 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), vernietigd bij arrest nr. 297 902 van 29 november 2023.

Op 4 mei 2024 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 juni 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.02.2023 werd ingediend door:

*Naam: B. (...) - Voorna(a)m(en): S. (...) - Nationaliteit: Thailand - Geboortedatum: (...) 1978 Geboorteplaats: (...) - Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft opnieuw gezinshereniging aangevraagd in hoedanigheid van haar geregistreerde partner, de heer P. (...), D. (...) H. (...) R. (...) (RR (...)) met de Belgische nationaliteit, en dit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 08.08.2023. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 297 902 dd. 29.11.2023, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.'

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet langer wettelijk samenwonend zijn. Op 10.10.2023 werd de wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming stopgezet te Gent. Heden is er dan ook geen sprake van enige verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Verder zijn er door betrokkene reeds stappen ondernomen met het oog op een huwelijk met een derde. Uit het administratief dossier blijkt dat er op 19.01.2024 een aangifte van huwelijk werd gedaan. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel.

Gezien dit gegeven, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen en voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.2.1.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is nu zonder nader onderzoek gesteld wordt dat aan de relatie van verzoekster een einde zou zijn gekomen, zonder na te gaan wat de actuele stand van zaken is van de relatie van verzoeker.

Dat het immers perfect mogelijk is dat verzoekster en haar wettelijke partner zich ondertussen verzoend hebben en zij actueel wel degelijk een relatie hebben en een gezinscel vormen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is waar zonder meer gesteld wordt dat aan de wettelijke samenwoning van verzoekster een einde is gekomen, zodat er geen sprake meer is van een gezinscel.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien de bestreden beslissing gesteund is op de overweging dat er in casu geen gezinscel meer zou bestaan tussen verzoekster en haar echtgenoot, zonder dat het huwelijk ontbonden of nietig verklaard werd én zonder de actuele stand van de relatie te onderzoeken, schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

1.2.2.

Bovendien heeft verweerder het dossier van verzoekster geenszins op een zorgvuldige wijze behandeld door aan verzoekster geen nadere informatie te vragen betreffende de stand van haar relatie met haar wettelijke partner.

Aangezien verweerder van oordeel was dat er mogelijks geen gezinscel meer bestond tussen verzoekster en haar partner, diende hij minstens verzoekster te contacteren teneinde het actuele bestaan van een gezinscel aan te tonen.

Verweerder heeft dit nagelaten te doen, waardoor hij schromelijk is tekortgeschoten aan zijn zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

Immers, aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te

stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoekster een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden moet worden geweigerd omdat ze de Belgische referentiepersoon niet komt begeleiden of vervoegen, gezien de wettelijke samenwoning op 10 oktober 2023 werd beëindigd. Verzoekster betwist niet dat ze niet langer wettelijk samenwonend is met de Belgische referentiepersoon in functie van wie ze het verblijfsrecht heeft aangevraagd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalde op dat moment:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. [...]”

Krachtens de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet kan de derdelander die met een Belgische onderdaan een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten aanspraak maken op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden indien hij de Belg ‘vergezelt’ of ‘zich bij hem voegt’.

In casu wordt het verblijfsrecht aan verzoekster geweigerd omdat zij zich niet bij de Belgische referentiepersoon komt voegen of hem niet komt begeleiden. Verweerder motiveert immers *“Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet langer wettelijk samenwonend zijn. Op 10.10.2023 werd de wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming stopgezet te Gent. Heden is er dan ook geen sprake van enige verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon. Verder zijn er door betrokkene reeds stappen ondernomen met het oog op een huwelijk met een derde. Uit het administratief dossier blijkt dat er op 19.01.2024 een aangifte van huwelijk werd gedaan. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel”*. Verzoekster betwist niet dat de wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon op 10 oktober 2023 werd stopgezet, noch dat zij op 19 januari 2024 een huwelijksaangifte heeft gedaan met het oog op een huwelijk met een andere man.

Verzoekster bekritiseert dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de actuele stand van zaken van haar relatie niet heeft onderzocht. Ze betoogt dat het *“perfect mogelijk is”* dat zij zich intussen heeft verzoend met haar wettelijke partner en dat zij actueel weldegelijk nog steeds een relatie hebben en een gezinscel vormen.

Het verweer van verzoekster is geenszins ernstig te noemen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt, en dit wordt ook dienstig weergegeven in de bestreden beslissing, dat de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar voormalige Belgische wettelijke partner reeds werd beëindigd op 10 oktober 2023. Dit wordt geenszins betwist. Met haar louter algemeen en hypothetisch betoog toont verzoekster niet met enig concreet bewijs aan dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zijnde 4 mei 2024, alsnog opnieuw wettelijk samenwonend was met de Belgische referentiepersoon. Meer zelfs, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster al op 19 januari 2024 bij de stad Gent een huwelijksaangifte heeft ingediend met het oog op het huwen met een andere man. Aldus was er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer van enige wettelijke samenwoning of wettelijk geregistreerd partnerschap met de Belgische referentiepersoon.

Verzoekster toont niet met enig concreet begin van bewijs aan dat verweerder op basis van foutieve gegevens tot de vaststelling is gekomen dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen gezinscel meer bestond tussen verzoekster en de Belgische referentiepersoon. Aldus kon verweerder op goede gronden besluiten dat verzoekster de Belgische referentiepersoon niet komt vervoegen of begeleiden, waardoor niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging zoals neergelegd in (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster de verwachting lijkt te koesteren dat verweerder haar om nadere informatie betreffende de stand van zaken van haar relatie met de referentiepersoon diende te verzoeken, moet worden opgemerkt dat het aan de aanvrager toekomt om alle door hem nuttig geachte stukken over te maken. Van verzoekster vermocht te worden verwacht dat zij alle nuttige stukken zou overmaken die erop wijzen dat alle voorwaarden voor het openen van het recht op gezinshereniging dat zij wenst te verkrijgen, zijn vervuld. Uit niets kan worden afgeleid dat het verweerder toekomt om op eigen initiatief bijkomende informatie op te vragen bij verzoekster wanneer hij vaststelt dat de wettelijke samenwoning die de basis vormt voor de gezinsherenigingsaanvraag reeds achterhaald is. Daarenboven kan niet worden ingezien welk belang verzoekster bij deze kritiek heeft, nu niet blijkt dat de informatie waarover verweerder beschikte foutief of niet langer actueel is. Verzoekster toont niet aan dat zij verweerder nog van enige verdere nuttige informatie kon voorzien.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN